

SCÉNÁŘ – MANFRED KOLÁČNÝ

0:00 – 0:26 – 1942. To zrovna probíhaly nejtěžší boje druhé světové války, bylo to období kdy Německo vyvolalo válku. Tak v tomto období jsme se všichni tři narodili. Moje dvě sestry a já. Ovšem to území, o kterém mluvím bylo Německo. To území tady za hranicemi – Kudowa, Kladsko - to bylo dříve Německo.

0:27-1:08 – Po válce nám Poláci řekli: „Bohužel, musíte tady končit. Opusťte domovy a musíte buďto odjet transportem do Německa s celou rodinou, nebo můžete přejít hranice do Čech a tam si dělejte co chcete, ale tady být nemůžete.“ Tak jsme přešli hranice. Nejenom my, ale tady v té oblasti od Náchoda dejme tomu po ten Broumov, těch lidí přišlo sem poměrně hodně, jednalo se zhruba tři tisíce rodin. S tou nadějí, že se snad vrátíme zpátky do svých domovů. Což se už nikdy nestalo.

1:17-1:39 – Já se teď můžu kdykoliv vrátit na tu svou osadu tady pod Borem, kde jsem se narodil, to jsou tři kilometry, ale bohužel ta osada už skoro zmizela. Tam bylo dvacet domů, dnes jich tam stojí pět nebo šest. Tak akorát tak přijdu, zavzpomínám si na ty časy a odejdu zase domů sem do Machova.

1:40-2:11 – Když jsme sem přišli, i tady do Machova to byli stovky lidí, tak kupodivu tady ti lidé...víte, nesměli jsme si vzít nic s sebou.

L: To odsunutí probíhalo tak, že vám přišel dopis?

M.K.: Ne, ne tam přišel nějaký polský komisař a říkal: „Do dvou hodin opustit tento dům, už není váš.“ No, a to udělali s celým tím obrovským Slezskem.

2:29-2:53 – No, teď jsme přišli sem. Samo sebou válka nám rozbila rodiny, táta se nám nevrátil z války, protože musel narukovat jako německý voják, bohužel se nevrátil. Byly rozbité rodiny, ztratili jsme domovy, pole, majetky, všechno a sem jsme přišli vlastně bez ničeho. Tady se nás lidé ujali. Dali nám první bydlení, poskytli nám azyl. A matka začala chodit do textilní továrny.

2:55-3:10 -Byly to léta chudý, byli jsme fakt chudí lidé. Byli jsme vlastně pětičlenná rodina a jediné výdělečně činná byla matka.

3:27-3:56 - Dětství po takový hmotný strážce bylo chudý, ale zase jsme tady našli kupu kamarádů. To dětství probíhalo úplně jinak než dnes. Soustřeďovali jsme se s kamarády každé den odpoledne, měli jsme party, chodilo se téměř každý den lyžovat, do lesa se chodilo, hráli jsme si. Dobrý to bylo, rád na to dětství vzpomínám. Ale ty začátky byly hodně kruté.